

3

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 grudnia 1968 r.

w sprawie podatku obrotowego od nadmiernych ubytków produktów.

Na podstawie § 5 ust. 2 pkt 3, § 10 i § 24 ust. 2 pkt 4, 6 i 7 uchwały nr 257 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 35, poz. 244) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Zarządzenie stosuje się do jednostek gospodarki uspołecznionej wymienionych w § 1 ust. 1 uchwały nr 257 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. w sprawie po-

datku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 35, poz. 244), zwanej w dalszym ciągu „uchwałą”, oraz w § 1 ust. 1 i 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 1968 r. w sprawie szczegółowych zasad opodatkowania podatkiem obrotowym jednostek gospodarki uspołecznionej oraz ulg i zwolnień od tego podatku (Monitor Polski z 1969 r. Nr 1, poz. 2).

2. Przepisy zarządzenia stosuje się również do jednostek gospodarczych (ust. 1), które z mocy obowiązujących przepisów są zwolnione od podatku obrotowego.

II. Przepisy ogólne.

§ 2. Opodatkowaniu podatkiem obrotowym podlegają nadmierne ubytki spirytusu i wódek, cukru, piwa oraz napojów winnych (§ 5 ust. 2 pkt 3 uchwały).

§ 3. Przez ubytek produktów należy rozumieć:

- 1) przy magazynowaniu produktu — różnicę między ilością produktów wpisaną w księgowości na przychód łącznie ze stanem początkowym, pomniejszoną o prawidłowo zaksięgowany rozchód produktów, a ustaloną w wyniku badania stanu magazynu rzeczywistą ilością tych produktów;
- 2) przy wytwarzaniu, przerobie, wykończeniu i zużyciu produktu — różnicę między ilością produktu wziętą do dalszej produkcji, do przerobu bądź wykończenia lub zużytą zgodnie z prawidłowo dokonany zapisem w księgowości a ilością produktu obliczoną z ilości rzeczywiście otrzymanych w wyniku powyższych czynności wyrobów gotowych, produkcji w toku, produktów ubocznych i odpadów;
- 3) przy przewozie — różnicę między ilością produktu wynikającą z dokumentu przewozowego (świadectwa, faktury), wystawionego przez dostawcę, a ilością produktu rzeczywiście ustaloną przy odbiorze przesyłki.

§ 4. 1. Za przerób uważa się czynności określone w § 6 ust. 3 uchwały.

2. Za zużycie uważa się takie zastosowanie produktu, nie będące przerobem, w którego wyniku produkt ulega zniszczeniu bądź nie nadaje się do użytku bez uprzednich szczególnych zabiegów.

3. Przez dopuszczalne zaniki rozumieć należy ustalone przez uprawnione do tego organy wielkości maksymalnych strat naturalnych powstających przy prawidłowych czynnościach, o których mowa w § 3.

4. Jeśli dla poszczególnych produktów lub ich grup ustalono odrębne normy dopuszczalnych zaników, wydajności lub zużycia, wówczas — z wyjątkiem wypadków określonych w przepisach szczególnych — nadmierne ubytki jednych produktów lub ich grup nie mogą być zmniejszane o nie wykorzystane zaniki bądź nadwyżki innych produktów lub grup produktów.

§ 5. 1. Ubytki produktów, dla których nie ustalono norm dopuszczalnych zaników, norm wydajności bądź norm zużycia, podlegają opodatkowaniu w całości.

2. Przepis ust. 1 stosuje się po upływie 6 miesięcy od miesiąca, w którym rozpoczęto produkcję lub przerób danego produktu lub w którym po raz pierwszy zużyto dany produkt.

§ 6. 1. Zwalnia się od podatku obrotowego nadmierne ubytki produktów powstałe wskutek ich zniszczenia w następstwie zdarzenia niezależnego od jednostki gospodarczej odpowiedzialnej podatkowo za nadmierny ubytek.

2. Nie uważa się za zdarzenie niezależne od jednostki gospodarczej zdarzenia zaistniałego wskutek niewykonania przez powołane do tego osoby obowiązku ochrony własności społecznej, a w szczególności przez zaniedbanie wykonywania czynności koniecznych z punktu widzenia prawidłowej gospodarki.

§ 7. Przepisu § 6 ust. 1 nie stosuje się, jeżeli:

- 1) jednostka gospodarcza odpowiedzialna podatkowo za nadmierny ubytek produktu ma prawo otrzymać odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia produktu, obliczone po cenie zawierającej podatek obrotowy,
- 2) zniszczenie (zaginięcie) produktu nastąpiło w czasie jego przewozu, a jednostka gospodarcza odpowiedzialna podatkowo za nadmierny ubytek produktu ma prawo otrzymać z powyższego tytułu od przewoźnika odszkodowanie zawierające podatek obrotowy.

§ 8. 1. W celu uzyskania zwolnienia od podatku (§ 6 ust. 1) jednostka gospodarcza powinna zgłosić fakt zniszczenia produktu organowi finansowemu najpóźniej w terminie 5 dni, licząc od dnia stwierdzenia przez nią powyższego faktu bądź zawiadomienia jej o tym fakcie.

2. Do zgłoszenia (ust. 1) powinien być dołączony protokół zniszczenia, w którym powinny być ustalone między innymi:

- 1) ilości zniszczonego produktu;
- 2) przyczyna zniszczenia produktu oraz bliższe okoliczności towarzyszące temu faktowi.

3. Protokół zniszczenia powinien być sporządzony zgodnie z przepisami obowiązującymi jednostkę gospodarczą (przewoźnika), w której posiadaniu znajdował się produkt w chwili powstania ubytku. W gorzelniach rolniczych — o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej — protokół powinien sporządzić kierownik gorzelnii, przy udziale dwóch świadków, którymi powinni być kierownik lub główny księgowy przedsiębiorstwa oraz przedstawiciel rady zakładowej.

4. Jeżeli dowód, o którym mowa w ust. 2, nie może być dostarczony łącznie ze zgłoszeniem, należy go przedstawić w ciągu 30 dni od dnia określonego w ust. 1.

5. Niezachowanie warunków określonych w ust. 1—4 pozbawia jednostkę gospodarczą możliwości uzyskania zwolnienia od podatku, o którym mowa w § 6 ust. 1.

§ 9. 1. Jeżeli ubytek powstał z powodu nielegalnego usunięcia produktu, opodatkowaniu podlega cały ubytek, bez potrącenia dopuszczalnego zaniku.

2. Jeżeli nielegalne usunięcie produktu nastąpiło w czasie przerobu, opodatkowaniu podlega różnica pomiędzy ilością produktu wprowadzonego do przerobu a ilością produktu znajdującego się w gotowym wyrobie w stanie wolnym lub związanym (przerobionym na inne związki chemiczne) i zawartego w produkcji w toku.

3. Naruszenie w czasie przewozu produktu zabezpieczeń nałożonych na jego opakowaniu, naczyniu z produktem bądź na środku transportowym nie stanowi dowodu nielegalnego usunięcia produktu, o ile faktu tego nie potwierdzają inne okoliczności.

4. Jeżeli partię produktów objętą jednym dokumentem przewozowym przewozi się w więcej niż w jednym naczyniu (opakowaniu), wówczas w razie nielegalnego usunięcia produktu tylko z jednego lub kilku naczyń (opakowań) przepis ust. 1 stosuje się tylko do ubytku produktu stwierdzonego w powyższych naczyniach (opakowaniach).

§ 10. 1. Nadmierne ubytki produktów — o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej — podlegają opodatkowaniu w wysokości określonej dla danego produktu, przy uwzględnieniu przepisów ust. 2—4.

2. Jeżeli w zależności od przeznaczenia produktu (bądź osoby odbiorcy) produkt jest opodatkowany w różnej wysokości albo posiada zróżnicowane ceny, nadmierne ubytki podlegają opodatkowaniu według najwyższej stawki podatkowej, przewidzianej dla danego produktu, a przy podatku procentowym — podatek ponadto jest obliczany od najwyższej ceny obowiązującej dla danego produktu.

3. Za najwyższą cenę produktu (ust. 2) uważa się najwyższą cenę zbytu, a jeśli chodzi o środki konsumpcji —

najwyższą cenę detaliczną produktu, zmniejszoną o obowiązujące marże handlowe.

4. Jeżeli dla określonego produktu, w zależności od jego rodzaju lub gatunku, obowiązują stawki podatku w różnej wysokości, a w toku kontroli nie da się ustalić, w jakim rodzaju lub gatunku powstał nadmierny ubytek — wówczas należy stosować najwyższą stawkę podatku.

§ 11. Do uiszczenia podatku obrotowego od nadmiernych ubytków obowiązana jest:

- 1) przy magazynowaniu produktu oraz przy czynnościach, o których mowa w § 3 pkt 2 — jednostka gospodarcza uprawniona do dysponowania produktem,
- 2) przy przewozie produktów — jednostka gospodarcza wysyłająca (dostawca), jeżeli przepisy dotyczące opodatkowania nadmiernych ubytków poszczególnych produktów nie stanowią inaczej.

§ 12. Nadwyżki produktów stwierdzone przy odbiorze przesyłki wpisuje się na rozchód jednostki wysyłającej oraz na przychód u odbiorcy.

§ 13. 1. Podatek obrotowy od nadmiernych ubytków produktów jest płatny w obowiązującym jednostkę gospodarczą terminie, określonym do uiszczenia podatku przypadającego w razie sprzedaży tych produktów.

2. Jeżeli jednostka gospodarcza uiszcza podatek w drodze potrącenia go przez bank przy inkasie faktur, podatek od nadmiernych ubytków płatny jest za okresy miesięczne w terminie przewidzianym do złożenia miesięcznego rozliczenia podatkowego.

III. Przepisy szczególne.

1. Opodatkowanie nadmiernych ubytków spirytusu i wódek.

§ 14. 1. Podatkowi obrotowemu podlegają nadmierne ubytki spirytusu zarówno surowego, jak i oczyszczonego, w stanie nie skażonym lub skażonym szczególnym środkiem skażenia, powstałe w czasie:

- 1) magazynowania w zakładzie, który go wytworzył;
- 2) magazynowania, przerobu, oczyszczania, odwadniania lub zużycia spirytusu w zakładzie, który go nabył po cenie niższej niż cena zbytu spirytusu rektyfikowanego zwykłego przeznaczonego do produkcji napojów alkoholowych;
- 3) przewozu spirytusu nabytego przez odbiorcę przesyłki po cenie niższej od ceny zbytu, o której mowa w pkt 2.

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do gorzelnii, w których magazyn ze spirytusem jest urzędowo zabezpieczony (przy tzw. systemie zamkniętego magazynu).

3. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się:

- 1) w razie przewozu spirytusu nabytego przez przedsiębiorstwo handlu zagranicznego, jeżeli wywóz spirytusu za granicę następuje drogą lądową,
- 2) w razie powstania okoliczności, o których mowa w § 20.

4. Podatkowi obrotowemu podlegają również nadmierne ubytki spirytusu zawartego w wódkach czystych i gatunkowych, zarówno w gotowych wyrobach, jak i półfabrykatakach, powstałe w czasie:

- 1) magazynowania w zakładzie, który je wytworzył,
- 2) magazynowania w zakładzie, który produkty te nabył po cenie niższej od ceny detalicznej, zmniejszonej o obowiązujące marże handlowe;
- 3) przewozu, jeżeli odbiorca przesyłki nabył wymienione produkty po cenie niższej od ceny, o której mowa w pkt 2, z wyjątkiem przewozu wódek nabytych przez przedsiębiorstwo handlu zagranicznego, jeżeli wywóz wódek za granicę następuje drogą lądową.

5. Za spirytus i wódki w rozumieniu ust. 1 i 2 uważa się produkty określone w art. 11 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu niedozwolonego wyrobu spirytusu (Dz. U. Nr 27, poz. 169).

§ 15. 1. W razie przewozu spirytusu i wódek nabytych od przedsiębiorstw zgrupowanych w Zjednoczeniu Przemysłu Spirytusowego przez odbiorców nie zgrupowanych w powyższym zjednoczeniu odpowiedzialność za podatek od nadmiernych ubytków tych produktów powstałych w czasie przewozu ciąży na odbiorcy, z wyjątkiem wypadków, o których mowa w ust. 3.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w wypadku, gdy zarówno nadawcą, jak i odbiorcą przesyłki spirytusu i wódek są przedsiębiorstwa zgrupowane w Zjednoczeniu Przemysłu Spirytusowego.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli z umowy między dostawcą a odbiorcą produktów, o których mowa w ust. 1, wynika, że ubytki powyższych produktów powstałe w czasie przewozu obciążają dostawcę.

§ 16. 1. Ubytki spirytusu, wódek czystych i wódek gatunkowych (półfabrykatów i gotowych wyrobów) przelicza się na litry 100° spirytusu.

2. Podatek obrotowy od nadmiernego ubytku 1 litra 100° spirytusu:

- 1) powstałego w czasie magazynowania w zakładzie, który spirytus wytworzył, bądź w czasie przewozu spirytusu z tego zakładu do odbiorcy — stanowi różnicę między ceną zbytu spirytusu rektyfikowanego zwykłego przeznaczonego do produkcji napojów alkoholowych a obowiązującą dany zakład produkcyjny ceną fabryczną spirytusu, którego ubytek stwierdzono. W razie nieustalenia ceny fabrycznej podatek stanowi różnicę między ceną zbytu, o której mowa wyżej, a kosztem własnym spirytusu przewidzianym w planie danego zakładu produkcyjnego, zwiększonym o 5%, a w gorzelniach rolniczych — różnicę między ceną zbytu, o której wyżej mowa, a obowiązującą te gorzelnie ceną zbytu spirytusu surowego,
- 2) w pozostałych wypadkach — stanowi różnicę między ceną zbytu spirytusu rektyfikowanego zwykłego przeznaczonego do produkcji napojów alkoholowych a obowiązującą ceną, po której jednostka gospodarcza odpowiedzialna za ubytek nabyła spirytus, którego ubytek stwierdzono.

3. Podatek obrotowy od nadmiernego ubytku 1 litra 100° spirytusu zawartego w wódkach stanowi różnicę między ceną zbytu spirytusu rektyfikowanego zwykłego przeznaczonego do produkcji napojów alkoholowych a jego ceną fabryczną.

§ 17. 1. Zwalnia się od podatku obrotowego nadmierne ubytki spirytusu powstałe w laboratoriach i zakładach zużywających minimalne ilości spirytusu, jeżeli nie ustalono dla powyższych jednostek norm dopuszczalnego zaniku, wydajności lub zużycia ze względu na techniczną trudność w określeniu takich norm bądź ze względu na minimalne zużycie spirytusu, a odchylenia pomiędzy stanem ksiązkowym a rzeczywistym zapasem spirytusu są nieznaczne.

2. Za laboratoria i zakłady zużywające minimalne ilości spirytusu uważa się takie, których roczne zużycie tego produktu nie przekracza:

- 1) w laboratoriach — 100 litrów 100° spirytusu;
- 2) w zakładach — 200 litrów 100° spirytusu.

3. Za nieznaczne odchylenia między zapasem ksiązkowym a rzeczywistym uważa się odchylenia nie przekraczające w skali rocznej 4% otrzymanego w tym czasie spirytusu, łącznie z zapasem z poprzedniego roku.

§ 18. 1. Przy ustalaniu wysokości dopuszczalnych zaników oraz przy porównaniu stwierdzonego ubytku z dopuszczalnymi zanikami bierze się pod uwagę okresy od początku roku podatkowego. Jeżeli w wyniku takiego porównania okaże się, że dopuszczalne zaniki, liczone od początku roku, są większe od ubytku spirytusu w tym okresie bądź też pokrywają się z wielkością ubytku i że wobec tego jednostka gospodarcza w ciągu roku podatkowego nienależnie uiściła podatek od nadmiernego ubytku spirytusu, wynikająca stąd nadpłata podlega rozliczeniu na podstawie rocznej rewizji obrachunkowej. Na uzasadnione żądanie jednostki gospodarczej nadpłacony podatek powinien być zaliczony na należności bieżące bądź zwrócony przed dokonaniem rocznej rewizji obrachunkowej, na podstawie obrachunku, w wyniku którego stwierdzono istnienie nadpłaty.

2. Nadwyżki spirytusu, stwierdzone przy kontroli zapasów, poza wypadkami, o których mowa w ust. 3, nie mogą służyć na pokrycie ubytków spirytusu stwierdzonych w czasie poprzednich lub następnych kontroli zapasów.

3. Jeżeli nadwyżka zostanie stwierdzona:

- 1) w wyniku rocznej rewizji obrachunkowej;
- 2) w okresie, w którym nie dokonywano żadnych obrotów spirytusem, od chwili stwierdzenia nadmiernego ubytku — zmniejsza ona ubytki spirytusu stwierdzone w ciągu roku (pkt 1) lub przy poprzedniej kontroli zapasów (pkt 2).

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli:

- 1) stwierdzone w ciągu roku nadmierne ubytki spirytusu ustalone zostały w wyniku obrachunku, przy którym zapas magazynowy równy był zeru bądź przy którym zapas spirytusu ustalono wagowo;
- 2) wdrożone w ciągu roku dochodzenia w celu stwierdzenia przyczyny nadmiernych ubytków spirytusu ustaliły, że winę za ich powstanie ponosi jednostka gospodarcza lub że pozostają one w związku z nielegalnym usunięciem spirytusu.

5. W gorzelniach rolniczych podatek obrotowy od nadmiernych ubytków spirytusu, powstałych w czasie magazynowania spirytusu, uiszcza się na podstawie wyników rocznej rewizji obrachunkowej. Za datę obrotu w tym wypadku uważa się datę sporządzenia protokołu powyższej rewizji.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się w razie powstania ubytku spirytusu w następstwie kradzieży lub zdarzenia zaistniałego w winy personelu gorzelni (§ 6 ust. 2).

7. Ubytki spirytusu stwierdzone w czasie przewozu nie mogą być wyrównywane nie wykorzystanymi zanikami innego rodzaju (magazynowymi, przerobowymi itp.) ani też nie wykorzystanymi zanikami bądź nadwyżkami stwierdzonymi w innych przesyłkach.

8. Za spirytus w rozumieniu ust. 1—4 i 7 uważa się również spirytus zawarty w wódkach.

§ 19. 1. Przy rewizjach obrachunkowych rektyfikacji zakładów odwadniania spirytusu ogólny ubytek magazynowy spirytusu wszelkiego rodzaju i stwierdzony ubytek aparatowy należy dodać i porównać z sumą dopuszczalnych zaników magazynowych i aparatowych.

2. Jeżeli przy rewizjach obrachunkowych w rektyfikacjach i zakładach odwadniania, posiadających własne zbiorniki do krótkotrwałego przechowywania spirytusu przeznaczonego do produkcji (oczyszczania lub odwadniania), stwierdzona zostanie nadwyżka spirytusu, a jednocześnie w magazynie spirytusu luzem stwierdzony zostanie nadmierny ubytek spirytusu bądź odwrotnie, wówczas nadwyżki i ubytki podlegają wzajemnemu wyrównaniu, przy odpowiednim sprostowaniu zapisów w księgach.

3. Przy rewizjach obrachunkowych magazynów spirytusu luzem ogólny ubytek magazynowy spirytusu wszelkiego

rodzaju należy porównać z sumą dopuszczalnych zaników magazynowych, przysługujących od wszystkich rodzajów spirytusu.

4. Przy rewizjach obrachunkowych w wytwórniach wódek ubytki produkcyjne spirytusu użytego do produkcji należy rozliczyć z dopuszczalnymi zanikami — osobno ubytki produkcyjne spirytusu użytego do wyrobu wódek czystych i spirytusu zbutelkowanego na cele konsumpcyjne i osobno ubytki produkcyjne spirytusu użytego do wyrobu wódek gatunkowych.

5. Przy rewizjach obrachunkowych w wytwórniach wódek gatunkowych ogólny ubytek spirytusu powstały przy produkcji wszystkich rodzajów wódek gatunkowych należy porównać z sumą dopuszczalnych zaników, przysługujących od poszczególnych rodzajów wódek gatunkowych oddanych do magazynu gotowych wyrobów.

6. Przy rewizjach obrachunkowych w magazynach półfabrykatów wódek gatunkowych ogólny ubytek magazynowy spirytusu zawartego w wszelkiego rodzaju półfabrykatkach należy porównać z sumą dopuszczalnych zaników przysługujących od spirytusu zawartego we wszystkich rodzajach półfabrykatów tych wódek.

7. W wytwórniach wódek słuczki magazynowe wódek zbutelkowanych (gotowych wyrobów), jako objęte normą ubytków produkcyjnych, powinny być rozliczone w ramach dopuszczalnych zaników produkcyjnych.

§ 20. 1. Jeżeli przed wysłaniem spirytusu organ szczególnego nadzoru podatkowego dokonał odprawy przesyłki, nakładając urzędowe zabezpieczenia na naczyniach transportowych ze spirytusem, a przy odbiorze przesyłki dokonanej przy udziale organu szczególnego nadzoru podatkowego stwierdzono, że naczynia ze spirytusem są nie uszkodzone, a nałożone na nie zabezpieczenia nie naruszone, nadmierny ubytek spirytusu zapisuje się na przychód w księgach jednostki wysyłającej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w wypadku, gdy spirytus zawarty w przesyłce pochodzi z gorzelnii objętej systemem tzw. zamkniętego magazynu.

3. W wypadkach określonych w ust. 1 nie pobiera się podatku obrotowego od nadmiernego ubytku spirytusu w czasie przewozu.

4. Przepis ust. 3 stosuje się również do wypadków, o których mowa w ust. 2, jeżeli odprawa i odbiór przesyłki nastąpiły w sposób podany w ust. 1, a przy odbiorze stwierdzono, że naczynia ze spirytusem są nie uszkodzone, a nałożone na nie zabezpieczenia nie zostały naruszone.

2. Opodatkowanie nadmiernych ubytków cukru w cukrowniach.

§ 21. 1. Obrachunek zapasów cukru dla celów podatkowych przeprowadza się odrębnie dla każdej cukrowni.

2. Podatkowi obrotowemu podlegają powstałe w cukrowniach nadmierne ubytki cukru białego, cukru surowego, mączek żółtych, zmiotków, zeszkobków i zlepków; za ubytki te uważa się ubytki cukru:

- 1) stanowiące całe opakowania (worki, torby, kartony, skrzynie);
- 2) a) przesypany do innych opakowań (także z powodu uszkodzeń worków),
- b) przechowywanego w cukrowni luzem,
- c) paczkowanego w opakowania używane w handlu detalicznym — po potrąceniu dopuszczalnych zaników.

3. Cukier surowy, mączki żółte, zmiotki, zeszkobki i zlepki przelicza się na cukier biały według zasad obowiązujących w przemyśle cukrowniczym.

4. Nadmierne ubytki cukru podlegają opodatkowaniu według stawek podatkowych właściwych dla danego rodzaju cukru. Do nadmiernych ubytków w cukrze surowym, żółtych mączkach, zmiotkach, zeszkobkach i zlepkach stosuje się stawkę podatku ustaloną dla cukru kryształu zwykłego.

§ 22. 1. Stan rzeczywisty cukru opakowanego w magazynie ustala się przez obliczenie ilości opakowań z cukrem i pomnożenie tej ilości przez wagę cukru podaną na opakowaniach. Rzeczywisty zapas cukru przechowywanego luzem sprawdza się tylko w razie uzasadnionej wątpliwości, przez przeważenie całej ilości tego cukru.

2. Jeżeli cukrownia na skutek stwierdzenia przez nią, że rzeczywista zawartość cukru w całych opakowaniach jest niższa od zawartości podanej na opakowaniu, zamierza uzupełnić brakującą ilość cukru w opakowaniu, może do tego celu użyć jedynie cukru, który uprzednio zgodnie z obowiązującymi przepisami został zapisany na rozchód i opodatkowany.

3. Opodatkowanie nadmiernych ubytków piwa.

§ 23. Opodatkowaniu podlegają nadmierne ubytki piwa, powstałe w czasie produkcji, magazynowania i przewozu (przy sprzedaży rozwozkowej).

§ 24. 1. Nadwyżki piwa stwierdzone przy ustalaniu zapasów w produkcji nie mogą być wykorzystane na pokrycie nadmiernych ubytków piwa gotowego, stwierdzonych w magazynie lub w transportach. Nadwyżki i nie wykorzystane zanki magazynowe i przewozowe piwa gotowego nie mogą służyć na pokrycie nadmiernych ubytków piwa w produkcji.

2. Obrachunek zapasów piwa dla celów podatkowych przeprowadza się odrębnie dla każdego browaru również w przedsiębiorstwach wielozakładowych. Wyniki obrachunków dokonywanych w poszczególnych browarach nie mogą być wzajemnie kompensowane.

3. Przepis ust. 2 stosuje się analogicznie w razie przeprowadzania obrachunku zapasów piwa w hurtowniach (rozlewniach) własnych przemysłu piwowarskiego, otrzymujących nieodpłatnie piwo z browaru, z którym stanowią jeden zakład.

§ 25. Jeśli przy obrachunku zapasów nie można ustalić, jakiej stawce podatkowej piwo podlega, z powodu niemożności dokładnego określenia jego gatunku, nadmierny uby-

tek piwa podlega opodatkowaniu według najwyższej stawki obowiązującej dla piwa w danym pionie produkcyjnym.

4. Opodatkowanie nadmiernych ubytków napojów winnych.

§ 26. 1. Opodatkowaniu podlegają nadmierne ubytki napojów winnych w wytwórniach.

2. Za napoje winne w rozumieniu zarządzenia uważa się wina, moszcze winne i miody pitne, wymienione w art. 2 ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o produkcji win, moszczów winnych i miódów pitnych oraz o obrocie tymi produktami (Dz. U. Nr 58, poz. 462), oraz napoje alkoholowe uzyskane przez dodanie spirytusu do surowych soków owocowych (moszczów owocowych).

§ 27. 1. Podatkowi obrotowemu podlegają nadmierne ubytki napojów winnych zarówno w gotowych wyrobach, jak też w półproduktach, poczynając od chwili nastawu.

2. Przy obliczaniu podatku od nadmiernych ubytków napojów winnych miarodajne są ceny zbytu tych napojów w butelkach.

3. Przy opodatkowaniu nadmiernych ubytków napojów winnych wartość półproduktów podlegających opodatkowaniu przyjmuje się za równą najniższej cenie zbytu tego samego rodzaju gotowego wyrobu wytwarzanego w danej wytwórni wina.

§ 28. Stwierdzone nadmierne ubytki napojów winnych określonego rodzaju (wina owocowe, gronowe, miody pitne) nie mogą być kompensowane nadwyżkami lub nie wykorzystanymi zankami napojów winnych innego rodzaju, ani też nadwyżkami lub nie wykorzystanymi zankami tego samego rodzaju, stwierdzonymi przy następnych rewizjach obrachunkowych.

§ 29. Przepisy §§ 26—28 stosuje się również do zakładów podległych przedsiębiorstwu Centralne Piwnice Win Importowanych.

IV. Przepis końcowy.

§ 30. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1969 r.

Minister Finansów: w z. *J. Trendota*